

свѣдѣвало за да искара колко-то му трѣбувало за книги и за учитель. Това сиромашче се наричало *Георгій Стефенсонъ*.

Слѣдъ двадесятъ-тъ години отъ живота си кога се научилъ да собира буквы-ты та да попрочитва и да позаписва, Георгій Стефенсонъ, за да си спести и скѣта нѣкожъ паръ за бѣдѣще-то до срѣдъ нощъ се трудилъ да научи да крѣпи обуща. На тѣжъ работѣ, както самъ си го казваше испослѣ, имало да благодарни за пръвѣ-тъ паръ, кожъ-то спестилъ и коя-то му станѣла като подвѣда; ней се и радвалъ повече отъ колко-то на 20-тѣхъ милліона, кои-то до старость спечялилъ съ наваляніе, съ трудъ и съ умъ.

При толкова си напругнѣтъ трудъ денѣ и нощѣ, нашъ Георгій пакъ не прѣстаялъ да мисли какъ бы могълъ да се отрѣси отъ такѣвъ сиромашнѣ, да измѣдри и той нѣчто та да докара и на себе и на ближны-ты си нѣкожъ облагѣ. И както капка по капкѣ камыкъ пробива, така и непрѣстайна мисль всякога излиза на добъръ край. Георгій се задомилъ, и Богъ го благословилъ съ сыщъ, кого-то той кръстилъ на бащѣ си Робертъ; нѣ на скоро жена му умрѣла, баща му осакатѣлъ и той останѣлъ безъ работѣ така, что-то потребилъ и послѣднѣ-тъ парицѣ, кожъ-то съ нощнѣ работѣ си былъ скѣталъ за старость; нему се додѣяло и дошло му да бѣга въ Америкѣ; нѣ Господъ му помогнѣлъ и далъ ягкость за да сподвѣе на толкова си невольѣ.

Въ нуждѣ-тъ си той пакъ не прѣстанѣлъ да мисли за добро и най-напоконъ наскокнѣлъ на една честитѣ мисль. Като гледалъ съ колко трудъ, мѣкѣ и разноскы прѣнасяли вѣглища-та изъ вѣгленарницѣ-тъ до пристанище-то той се замыслилъ да ли